Lietas arhīva Nr. A42-01222-19/7
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:0510.A420318018.2.S

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA**
**RĪGAS TIESU NAMS**

# S P R I E D U M S
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2019.gada 10.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Ābele,

piedaloties pieteicējam /pers. A/ *(/pers. A/)*, pieteicēja juridiskās palīdzības sniedzējam zvērinātam advokātam Edgaram Nikelam un atbildētāju Latvijas Republiku pārstāvošās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvei /pers. B/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu piešķirts bēgla vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

**Aprakstošā daļa**

[1] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldē 2018.gada 6.jūlijā saņemts Pakistānas Islāma Republikas (turpmāk arī – Pakistāna) pilsoņa /pers. A/ (turpmāk arī – pieteicējs) iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Iesniegumā pieteicējs norādījis, ka līdz patvērumu Latvijas Republikā, jo viņa dzīvība ir apdraudēta sakarā ar konfliktu ar kriminālo grupējumu Pakistānā.

Pieteicēja iesniegumā, sākotnējās aptaujas anketā un personiskajā intervijā norādīti tālāk minētie apsvērumi bēgļa vai alternatīvā statusa iegūšanai.

[1.1] Pieteicējs no 2003. līdz 2012.gadam legāli uzturējās un strādāja Grieķijā. 2012.gada beigās pieteicējs atgriezās Pakistānā un iegādājās zemes gabalu ar nolūku izveidot veikalus.

[1.2] Pieteicēja komerciālos plānus iztraucēja cilvēki, kuri apgalvoja, ka īpašums ir svētvieta, kuru izmanto kā lūgšanas vietu, un veikalu izveide tajā nav pieļaujama. Pieteicējs dzīvoja brīvas Kašmiras teritorijā Barnalas pilsētā. Šajā reģionā notika bruņoti konflikti, tur nav likumu un pilsētas kontrolēja ar *Taliban* saistīts bruņots grupējums, kurš konfliktēja ar Indijas armiju. Pieteicējs uzskata, ka cilvēki, kuri iebilda pret viņa veikalu izveidi un uzsāka ar viņu konfliktu, arī ir no iepriekšminētā bruņotā grupējuma *Taliban*.

[1.3] Konflikts saistībā ar pieteicēja veikalu izveidi sākās 2013.gadā un ar laiku kļuva arvien nopietnāks. 2017.gada septembrī pieteicējs piedzīvoja uzbrukumu ar nazi un nonāca slimnīcā. Slimnīcā pieteicējs ieraudzīja tos pašus cilvēkus, kuri gribēja atņemt viņam veikalus, un tāpēc pieteicējs aizbēga uz 1500 km attālo Karači pilsētu. Šobrīd pieteicēja īpašumu uzrauga viņa jaunākais brālis, kurš arī iekasē īres naudu.

[1.4] Baidoties, ka cilvēki, kuri vajāja pieteicēju, varētu viņu atrast arī Karači, pieteicējs 2017.gada septembrī aizceļoja uz Azerbaidžānu. Lai legalizētu savu uzturēšanos Azerbaidžānā, pieteicējs nolēma kārtot dokumentus studenta vīzas iegūšanai, taču pieteicēja tēvs viņu informēja, ka pieteicēju vajājošie cilvēki uzzināja par viņa atrašanos Azerbaidžānā. Līdz ar to pieteicējam bija jāmeklē cita valsts, kurp izceļot. Pieteicējs iesniedza vīzu pieteikumus Gruzijas, Ukrainas un Grieķijas vēstniecībās, bet vienīgi Ukraina pieteicējam izsniedza trīs mēnešu vīzu. Ukrainā pieteicējam bija arī draugi, kuri palīdzēja kārtot dokumentus, lai pieteicējs tur iestātos universitātē.

[1.5] 2018.gada jūnijā pieteicējs izceļoja uz Kaļiņingradu skatīties pasaules futbola čempionāta spēli. Kad beidzās pieteicējam piešķirtais FIFA FAN ID termiņš, pieteicējs lidoja no Kaļiņingradas tranzītā caur Rīgu uz Ukrainu.

[1.6] Ukrainā pieteicēju esot sagaidījuši cilvēki, kuri iepriekš palīdzēja pieteicējam kārtot dokumentus saistībā ar uzturēšanos Ukrainā. Šie cilvēki esot sākuši pieteicēju šantažēt un draudēt, ka atņemšot pasi. Pieteicējs esot visu dienu uzturējies lidostā un migrācijas dienests esot gribējis pieteicēju deportēt uz Pakistānu, taču pieteicējs viņiem esot paskaidrojis, ka uz Pakistānu viņš nebraukšot un labprātāk izvēlētos braukt uz Maskavu. Pieteicējs no Ukrainas tranzītā caur Rīgu devās uz Maskavu. Rīgas lidostā pieteicējs iemiga un, kad pamodās, konstatēja, ka viņam nav ne pases, ne biļešu. Pieteicējs sameklēja lidostas robežsardzes pārstāvjus un iesniedza iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu.

[2] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk arī – pārvalde) 2018.gada 15.novembra lēmumu Nr.299/BD2503 nolemts atteikt pieteicējam piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā. Lēmumā ietverts šāds pamatojums.

[2.1] Attiecībā uz pieteicēja sniegto informāciju par apstākļiem, kas norisinājušies izcelsmes valstī, pārvalde, vērtējot šo informāciju kopsakarā ar iesniegtajiem dokumentiem, konstatēja pretrunas slimnīcas izraksta kopijā, kas datēta ar 2017.gada 2.septembri, proti, dokumentā minēts, ka pieteicējs ieradies slimnīcā ar durtu atvērtu, brūci vēdera dobumā, taču 2013.gada 3.jūlija iesniegumā, ko pieteicējs ir rakstījis policijai, minēts, ka uzbrukums noticis 2017.gada 3.jūlijā. Savukārt personiskajā intervijā pieteicējs, sniedzot ziņas par minēto uzbrukumu, norādījis, ka uzbrukums ar nazi ir noticis 2017.gada 6. vai 7.septembrī.

Ņemot vērā savstarpējās pretrunas pieteicēja izklāstā un iesniegtajos dokumentos, pārvaldes ieskatā, pieteicējs nav sniedzis saskanīgu un ticamu informāciju, kas liek apšaubīt pieteicēja apraksttīto notikumu ticamību izcelsmes valstī.

[2.2] Iepazīstoties ar pieteicēja iesniegto dokumentu kopijām, pārvalde secināja, ka strīds ir nevis par pieteicējam, bet par pieteicēja tēvam piederošu zemi. Pārvaldes ieskatā, šāds strīds ir risināms civiltiesiskā kārtībā, un pati strīda esamība neliecina par pieteicēja piederību pie noteiktas sociālās grupas Patvēruma likuma izpratnē.

[2.3] Izvērtējot pieteicēja iesnieguma atbilstību Patvēruma likuma 41.panta 1. un 2.punktā minētiem kritērijiem, pārvalde konstatēja, ka saskaņā ar pieteicēja sniegto informāciju nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam no valsts varas pārstāvju puses pastāvētu nāves soda vai necilvēcīgas spīdzināšanas draudi. Lai izvērtētu pieteicēja iesnieguma atbilstību Patvēruma likuma 41.panta 3.punktam, pārvalde iepazinās ar vispārējās situācijas raksturojumu Pakistānā un konstatēja, ka Pakistānā šobrīd nenotiek starptautiski vai iekšēji bruņoti konflikti, kas radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāju dzīvībai un veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ.

[2.4] Pārvalde atzina, ka apgabalā, no kura nāk pieteicējs, drošības situācija ir sarežģīta, tomēr pārvalde apšaubīja, ka iedzīvotāji šajā reģionā ir pakļauti drošības riskam, ko apliecina arī fakts, ka pārējie pieteicēja ģimenes locekļi tur turpina uzturēties un brālis turpina rūpēties par pieteicēja komercdarbību. Līdz ar to pārvalde nekonstatēja smaga kaitējuma pazīmes pieteicēja sniegtajā informācijas izklāstā.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā. 2019.gada 14.februārī iesniegtajā pieteikuma papildinājumā norādīti šādi papildus apsvērumi.

[3.1] Pieteicēja ieskatā, pārvalde nav ņēmusi vērā būtiskus pierādījumus tam, ka pieteicējam būtu piešķirams alternatīvais statuss Latvijas Republikā. Lai gan pārvalde ir norādījusi, ka nevar piešķirt lielu ticamības pakāpi pieteicēja teiktajam attiecībā uz viņa vajāšanu, pieteicējs tomēr norāda, ka tas atbilst patiesībai. Par minēto liecina gan tas, ka, pārceļoties uz citu savas mītnes zemes reģionu, pieteicējs tāpat tika vajāts, kas liecina par to, ka grupējumam, kas vajā pieteicēju, ir augsti attīstīta koordinācija valsts teritorijā, gan arī tas, ka pieteicējam tika nodarīti miesas bojājumi. Pieteicējs norāda, ka motīvus vai iemeslus vajāšanai ir grūti uztver no rietumu kultūras aspekta, jo izglītības līmenis mītnes zemē nav tik augsts kā Rietumeiropā, līdz ar to teroristiskas organizācijas var ar vienkāršu pārliecināšanu, ar meliem pievērst sekotājus savai kustībai, kuri, neiedziļinoties patiesajā problemātikā, var sākt sekot teroristiskiem uzskatiem un var sākt vajāt citas personas, pat nesaprotot, kāpēc tas tiek darīts. Tas liecina, ka pastāv draudi, kas ir definēti Patvēruma likuma 40.panta pirmajā daļā.

[3.2] Pieteicējs vērš tiesas uzmanību uz to, ka starptautiskās organizācijas ir atzinušas, ka Pakistāna ir viena no tām valstīm, kurā pret civiliedzīvotājiem tiek īstenota patvaļa no teroristisko organizāciju puses, administrācijas un valsts pārvalde nespēj ar to pietiekamā apmērā cīnīties. Cīņa bieži vien ir fikcija un, diemžēl, ir domāta lētticīgiem cilvēkiem.

[4] Pārvalde tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz lēmumā norādīto argumentāciju. Papildus lēmumā norādītajam pārvalde paskaidro, ka kritiski būtu vērtējama informācija attiecībā uz zemes gabalu īpašniekiem, jo lietā esošā informācija ir pretrunīga, proti, 2018.gada 15.augusta personiskajā intervijā pieteicējs norādīja, ka ir vienīgais zemes gabala īpašnieks un daļas, kuras piederēja radiniekiem (tēvam, brālim un māsai), un atlikušos zemes gabalus radinieki un nepazīstamas personas viņam ir pārdevuši vai uzdāvinājuši, bet no lietā pievienotajiem dokumentiem pārvalde secināja, ka pieteicējs nav vienīgais zemes gabalu īpašnieks, bet viņam no visiem zemes gabaliem pieder tikai daļa, jo savu daļu zemes viņš ir pārdevis un uzdāvinājis brālim /pers. C/, ko apliecina lietā esošie zemes pirkuma un dāvinājuma dokumenti (2014.gada 3.novembra mantojuma un brīvprātīgā ziedojuma atzīšana un 2017.gada 8.septembra īpašuma dāvinājuma dokuments). Tēva īpašumā esošo zemes gabalu pieteicējs ir pārvaldījis uz pilnvarojuma pamata.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumā ietverto prasījumu uzturēja, paskaidrojumos lielākoties norādot uz intervijā minētajiem argumentiem. Savukārt atbildētāju pārstāvošās iestādes pārstāve pieteikumu neatzina, balstoties uz Lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

**Motīvu daļa**

[6] Tiesa, uzklausījusi procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Izskatāmajā lietā pieteikums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu – par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Izskatot pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[8] Patvēruma likuma 37.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45.panta nosacījumi.

Tādējādi, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:
1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir;
2) persona baidās no vajāšanas;
3) vajāšana ir saistīta ar personas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņas politiskajiem uzskatiem;
4) personas bailes no vajāšanas ir pamatotas;
5) persona nespēj vai baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību;
6) uz personu neattiecas Patvēruma likuma 45.panta nosacījumi.

[9] Patvēruma likuma 32.panta pirmā daļa nosaka, ka katra patvēruma meklētāja iesniegumu izskata individuāli, objektīvi un taisnīgi, izmantojot precīzu un aktualizētu informāciju no dažādiem avotiem, piemēram, no Eiropas Patvēruma atbalsta biroja un Apvienoto Nāciju Organizācijas augstā komisāra bēgļu lietās, un attiecīgām starptautiskām cilvēktiesību organizācijām, par vispārējo situāciju patvēruma meklētāja izcelsmes valstī un, ja nepieciešams, valstīs, caur kurām tas devies, bet piektā daļa nosaka, ka uz patvēruma meklētāja pamatotām bailēm no vajāšanas vai uz pamatotu iespējamību, ka viņš var ciest smagu kaitējumu, norāda fakts, ka patvēruma meklētājs jau bijis pakļauts vajāšanai vai smagam kaitējumam, vai tiešiem vajāšanas vai kaitējuma draudiem un ir pamatots iemesls uzskatīt, ka šāda vajāšana vai smags kaitējums var atkārtoties.

[10] Vispirms lietā ir noskaidrojams, kāda rīcība saskaņā ar normatīvajiem aktiem un tiesu praksi ir atzīstama par vajāšanu, proti, vai katra tiesībsargājošo iestāžu darbība ir atzīstama par vajāšanu.

[10.1] Vajāšanas jēdziens ir skaidrots Patvēruma likuma 38.pantā, kas noteic, ka par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā (pirmā daļa). Savukārt šā panta pirmajā daļā minētās darbības var būt: 1) fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību; 2) tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā; 3) nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 4) juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 5) apsūdzība vai sods par atteikšanos pildīt militāro dienestu konflikta laikā, ja militārā dienesta pildīšana ietvertu noziegumu vai tādas darbības, uz kurām attiecas šā likuma 45.panta pirmās daļas 3., 4. un 5.punkts; 6) darbības, kas īpaši vērstas pret dzimumu vai pret nepilngadīgām personām (otrā daļa).

Savukārt saskaņā ar 39.panta otro daļu, novērtējot, vai patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas ir pamatotas, nav būtiska viņa faktiskā rase, reliģija, valstspiederība vai piederība pie noteiktas sociālās vai politiskās grupas, kā dēļ viņš var tikt

pakļauts vajāšanai, ja vien šā likuma 42.pantā norādītie vajātāji attiecina uz patvēruma meklētāju iepriekš minētās pazīmes.

[10.2] Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. 1951.gada 28.jūlija Konvencijas par bēgļa statusu 1.panta „A" daļā ir norādīts, ka bailēm ir jābūt labi pamatotām. Lai arī bailes ir personas subjektīvas emocijas, bēgļa statusa iegūšanas kontekstā šīm bailēm ir jābūt arī objektīvi pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, nav jābūt izslēgtām visām saprātīgām šaubām par to, ka vajāšana notiks. Kā pierādīšanas standarts šajās lietās nav izmantojams arī iespējamību pārsvars. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, varbūtībai, ka persona tiks vajāta, nav jābūt lielākai kā varbūtībai, ka vajāšana izraidīšanas gadījumā nenotiks. Bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, ja šādām bailēm ir saprātīgs iemesls, ja pastāv saprātīga iespēja, ka persona tiks vajāta. Patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas var tikt uzskatītas par pamatotām, ja, saprātīgi izvērtējot, var noteikt, ka personas uzturēšanās izcelsmes valstī ir kļuvusi nepanesama *(sk. UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html)*.

[10.3] Savukārt Austrijas Federālā Administratīvā tiesa 2015.gada 4.septembra spriedumā lietā Nr.L518 2106355–1, atsaucoties uz Augstākās Administratīvās tiesas pastāvīgo judikatūru, novērtējot draudošās vajāšanas intensitāti (smagumu), ir norādījusi, ka, piemēram, darbavietas zaudēšana, mācekļa vietas zaudēšana, nepielaišana mācībām augstskolā ir nosacīti novērtējama kā pietiekamas intensitātes (smaguma) vajāšanas apdraudējums Konvencijas izpratnē, ja vien tādējādi netiek būtiski apdraudēts patvēruma meklētāja pats dzīves pamats (VwGH 12. 9. 1996, 95/20/0429; vgl auch VwGH 16. 12. 1993, 92/01/1041). Ekonomiski pasākumi var veidot vajāšanu Ženēvas bēgļu konvencijas izpratnē tikai tad, ja šādi pasākumi apdraud eksistenci vai noved pie cilvēka cieņu pazemojošiem dzīves apstākļiem un tie ir sliktāki nekā apstākļi, kādos vispārīgi atrodas izcelsmes valsts iedzīvotāji pie varas esošā režīma dēļ (*sk. Austrijas Federālās Administratīvās tiesas 2015.gada 4.septembra sprieduma lietā Nr.L518 2106355–1 II.3.2.2.punktu, www.ris.bka.gv.at)*.

[10.4] Tiesas ieskatā tas nozīmē, ka ne katra valsts varas iestādes rīcība, ko persona uzskata par nepareizu, nepamatotu un pretlikumīgu, ir atzīstama par vajāšanu.

[11] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir trešās valsts – Pakistānas – pilsonis, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir. Tāpat lietā nepastāv strīds par pieteicēja identitāti, kas ir pierādīta ar Pakistānas pasi. Lietā nav konstatējami arī apstākļi, ka uz pieteicēju attiektos Patvēruma likuma 45.panta nosacījumi (*lietas 44.lapa*).

[12] Pieteicējs savu lūgumu par patvēruma piešķiršanu Latvijā pamato ar apstākli, ka viņa dzīvība ir apdraudēta sakarā ar konfliktu ar kriminālo grupējumu Pakistānā. Konflikta pamatā ir tirdzniecības centra izveide vietā, kuru bruņotais grupējums *Tehrik–e Taliban* uzskatot par svētvietu. Šī vieta piederot *Tehrik–e Taliban*, tā esot viņu svētceļojuma vieta.

Tiesas sēdē pieteicējs papildus paskaidroja, ka Barnalas pilsētā, kurā atrodas minētais tirdzniecības centrs, notiek bruņoti konflikti un pilsētu kontrolē bruņots grupējums *Tehrik–e Taliban.* Pieteicējam bija aizdomas, ka tieši grupējums *Tehrik–e Taliban* iebilda pret pieteicēja veikto veikalu izbūvi un uzsāka pieteicēja vajāšanu. Pieteicējs norādīja, ka vajāšana sākās 2016.gada vidū, 2017.gada sākumā – pēc tam, kad viņš nojauca sienas, kuras ieskāva par svētvietu uzskatītus kapus *(vietas vizuālais attēlojums ir pieejams lietas 137.–138.lapā). Tehrik–e Taliban* grupējuma pārstāvji uzskatīja, ka, nojaucot ap kapiem bijušās sienas, pieteicējs ir apkaunojis svētvietu un tādējādi ir pelnījis nāvi. Nogalināt pieteicēju *Tehrik–e Taliban* grupējuma pārstāvjus mudinot arī pārliecība, ka par pieteicēja nogalināšanu viņi nonāksot paradīzē. Laika periodā no 2016.gada beigām un 2017.gada sākumam līdz 2017.gada septembrim pieteicējam uzbruka trīs reizes: vienu reizi pie pieteicēja pienākuši 5–6 cilvēki un pieteicējs bēdzis prom, otro reizi pieteicējs ticis piekauts savā birojā un viņam atņēmuši atslēgas, trešo reizi trīs cilvēki pieteicējam uzbrukuši un viņš sadurts ar nazi. Par pirmajiem uzbrukumiem pieteicējs vērsies policijā.

[13] Iepazīstoties ar pieteicēja paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka pieteicēja raksturotais konflikts nav saistīts ar pieteicēja rasi, reliģiju, tautību vai pieteicēja politiskajiem uzskatiem. Uz to nav norādījis arī pieteicējs. Līdz ar to nav pamata vērtēt pieteicēja atbilstību šiem kritērijiem. Savukārt lietā ir izvērtējams, vai pieteicējs pieder kādai noteiktai sociālai grupai, piemēram, vai zemju īpašnieki Kašmirā tiek uzskatīti par īpašo sociālo grupu.

[13.1] Jēdziena „noteikta sociālā grupa" saturs izriet no Patvēruma likuma 39.panta pirmās daļas 4.punkta „a" apakšpunkta. Proti, lai atzītu personu par piederīgu konkrētai sociālai grupai, nepieciešams, lai sociālā grupa atbilstu kādam no šādiem raksturojumiem: grupas dalībniekiem ir kopējas iedzimtas pazīmes vai kopēja izcelsme, ko nevar mainīt, vai viņiem ir kopējas pazīmes vai pārliecība, kas personas identitātei vai apziņai ir tik svarīga, ka personu nevar spiest no tās atteikties, un minētajai grupai attiecīgajā valstī ir īpatna identitāte, kuru apkārtējā sabiedrība uztver kā atšķirīgu.

[13.2] Savukārt ANO Augstā komisāra bēgļu jautājumos sniegtajā skaidrojumā ir norādīts, ka "noteikta sociāla grupa" parasti ietver personas ar līdzīgu izcelsmi, paražām vai sociālo statusu. Piederība kādai īpašai sociālai grupai var būt par vajāšanas iemeslu tādēļ, ka radušās šaubas par šādas grupas lojalitāti pret valdību, vai arī tāpēc, ka tās locekļu politiskie uzskati, agrākās aktivitātes vai ekonomiskā darbība, vai pati grupas eksistēšana vien tiek uzskatīta par kavēkli valdības politikai. Tikai piederība kādai sociālai grupai vien parasti vēl nav pietiekams pamatojums, lai pieprasītu bēgļa statusu (*sk. HANDBUCH UND RICHTLINIEN ÜBER VERFAHREN UND KRITERIEN ZUR FESTSTELLUNG DER FLÜCHTLINGSEIGENSCHAFT// GENF, DEZEMBER 2011 (deutsche Version 2013), S.19; http://www.refworld.org/cgi–bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=526632914*). Tāpat tiek norādīts, ka noteiktu sociālo grupu nevar definēt, pamatojoties tikai uz apstākli, ka tās biedri tiek vajāti, taču pašas vajāšanas darbības var būt izšķiroš faktors, nosakot grupas atpazīstamību noteiktā sabiedrībā (*sk.Richtlinien zum Internationalen Schutz No. 2: "Zugehörigkeit zu einer bestimmten sozialen Gruppe" im Zusammenhang mit Artikel 1 A (2) des Abkommens von 1951 bzw. des Protokolls von 1967 über die Rechtsstellung der Flüchtlinge, S.5; http://www.refworld.org/docid/3d58ff7d4.html*). Pie šādiem kritērijiem pieturas arī citu valstu tiesas (*sk. Austrijas Augstākās Administratīvās tiesas 2007.gada 26.jūnija spriedumu lietā Nr.2007/01/0479,http://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Vwgh&Dokumentnummer=JWR_2007010479_20070626X01&ResultFunctionToken=5f3085d0–a175–40d0–a0b6–f75c4136fe77&Position=1&Entscheidungsart=Undefined&Sammlungsnummer=&Index=&AenderungenSeit=Undefined&SucheNachRechtssatz=True&SucheNachText=False&GZ=&VonDatum=&BisDatum=01.12.2015&Norm=*

[13.3] Tātad, ņemot vērā iepriekš minēto, lai varētu atzīt kādu personu par piederīgu kādai "noteiktai sociālai grupai", nepieciešams konstatēt, ka šai personai tāpat kā citiem šīs grupas dalībniekiem ir kādas iedzimtas pazīmes, kopēja izcelsme, paražas, kopēja pārliecība vai sociālais statuss, kuru apkārtējie uztver kā atšķirīgu un nevēlamu, kā arī pastāv šaubas par šīs grupas lojalitāti pret valdību vai ir pamats uzskatīt, ka šīs grupas eksistēšana kā tāda tiek uzskatīta par traucēkli valdošajai varai vai lielākajai daļai pārējās sabiedrības, no kuras agresijas valdošā vara sociālajai grupai piederīgos nepasargā.

[14] Tiesa no lietā esošajiem materiāliem un jo īpaši pieteicēja paskaidrojumiem tiesas sēdē par stāvokli Kašmirā konstatē, ka iespējamā bruņotā grupējuma vajāšana bija vērsta individuāli pret pieteicēju, jo, nojaucot svētvietu ieskaujošās sienas, tieši viņš esot pastrādājis grēku. Līdz ar to bruņotais grupējums vēršoties tikai pret pieteicēju, nevis pret viņa ģimeni, t.s., jaunāko brāli, kas šobrīd apsaimnieko tirdzniecības centru.

Lai arī pārvaldē tika padziļināti analizēti pieteicēja īpašumiesību iegūšanās pamati un pašreizējais statuss, tiesa, izvērtējot pieteicēja iesniegtos dokumentus kopsakarā ar pieteicēja paskaidrojumiem tiesas sēdē, atzīst, ka pieteicēja iespējamā vajāšana nav saistīta ar īpašumtiesībām kā tādām, jo īpašuma strīdu risināšana Pakistānā tiesas ceļā esot standarta gadījums, bet gan ar konkrēto apstākli – svētvietu ieskaujošās sienas nojaukšanu. Vienlaicīgi pieteicējs norādīja, ka Barnalas pilsētas iedzīvotāji veikalu izveidi atbalstīja un konfliktu ar vietējiem cilvēkiem pieteicējam nebija. Vajāšanu veikuši iebraucēji no ārpuses, kuri apmeklē atsevišķus reliģiskos punktus, no kuriem viens esot arī blakus pieteicēja veikaliem esošie kapi. Arī no pieejamās informācijas par izcelsmes valsti tiesa nekonstatē, ka zemes īpašnieki veidotu atsevišķu sociālo grupu. Tāpat nav konstatējams, ka pieteicējs piederētu kādai noteiktai sociālai grupai, par kādām Pakistānā ir atzīstamas etniskās minoritātes (*Baloch, Hazara, Mohajirs*, bēgļi no Afganistānas), reliģiskās minoritātes (ahmadiji, kristieši, hinduisti, sikhi, musulmaņu sektas), seksuālās minoritātes, cilvēktiesību aizstāvi, žurnālisti/ blogeri, sievietes, bērni
(*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_COI_Report_Pakistan–Country–Overview_Aug_2015.pdf;https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/PAK/CO/1&Lang=En; https://www.hrw.org/world–report/2019/country–chapters/pakistan; https://www.amnesty.org/en/countries/asia–and–the–pacific/pakistan/report–pakistan/*).

Līdz ar to, ņemot vērā pieteicēja sniegto skaidrojumu, tiesa nekonstatē, ka pieteicējs pieder kādai noteiktai sociālai grupai Pakistānā, kurai ir kopējas iedzimtas pazīmes, kopēja izcelsme, paražas, kopēja pārliecība vai sociālais statuss, kuru apkārtējie uztver kā atšķirīgu un nevēlamu.

Tādējādi tiesa nekonstatē pieteicēja vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē arī saistībā ar pieteicēja piederību pie noteiktas sociālās grupas. Līdz ar to pieteikums daļā par bēgļa statusa piešķiršanu ir noraidāms.

[15] Pieteicējs ir arī lūdzis piešķirt alternatīvo statusu, līdz ar to tiesai jāizvērtē, vai pastāv priekšnoteikumi šāda statusa piešķiršanai. Saskaņā ar Patvēruma likuma 40.panta pirmo daļu, kā atzītu, ka personai ir tiesības uz alternatīvo statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:

1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta pirmo daļu;

2) uz šo personu neattiecas Patvēruma likuma 46.panta nosacījumi;

3) ir pamats uzskatīt, ka šī persona pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauta smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Tiesa jau konstatēja, ka pieteicējs atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir. Tiesa arī secināja, ka pieteicējam nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta pirmo daļu. Lietā nav strīda, ka drošības iestādes nav konstatējušas pieteicēja atbilstību Patvēruma likuma 46.panta noteikumiem. Tādējādi tiesa pārbaudīs, vai ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī Pakistānā varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

[16] Patvēruma likuma 41.pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[17] Tātad pieteicējs nāk no Kašmiras reģiona Pakistānā, kurā gadu desmitiem notiek asiņainas sadursmes starp Indiju un Pakistānu (*https://www.plan.de/fileadmin/website/02._Weltweit_aktiv/Asien/Pakistan/Downloads/Plan_Laenderstrategie_Pakistan.pdf*). Pakistāna ir arī viena no tām valstīm, kurās joprojām pēc nāvessoda moratorija atcelšanas 2015.gadā tiek izpildīts nāves sods *(https://www.amnesty.de/informieren/aktuell/todesstrafen–statistik–2017–zahl–dokumentierter–hinrichtungen–rueckläufig, https://www.amnesty.de/jahresbericht/2018/asien–und–pazifik*). Tomēr no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicējam būtu celta jelkāda apsūdzība par izdarītu noziedzīgu nodarījumu, par kuru, turklāt, draudētu nāvessods. Uz šādu apstākļu pastāvēšanu nav norādījis arī pieteicējs.

Vienlaicīgi lietā ir izvērtējams, vai Pakistānā norisinās starptautiskos vai iekšējos bruņotos konflikts Patvēruma likuma 41.panta 3.punkta izpratnē un vai patvēruma meklētājam draud spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

[18] Izvērtējot tiesai publiski pieejamos ziņojumus par situāciju Pakistānā, atzīstams, ka tā tiek raksturota kā sarežģīta gan iekšējo politisko, etnisko un reliģisko konfliktu dēļ, gan ārpolitisko nesaskaņu dēļ ar kaimiņvalstīm – Indiju un Afganistānu (*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf; https://www.eda.admin.ch/eda/de/home/laender–reise–information/pakistan/reisehinweise–pakistan.html*).

Iepazīstoties ar publiski pieejamo pieteicēja izcelsmes valsts informāciju (*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf*), tiesa konstatē, ka Pakistānas teritorijā darbojas vairāki bruņoti grupējumi, no kuriem lielākais militārais un valdībai naidīgais grupējums ir *Tehrik–e Taliban*, saukts arī par Pakistānas Taliban. Šis grupējums tika nodibināts 2007.gadā, un tā sākotnējais mērķis bija Šaria likumu ieviešana un sabiedroto spēku izdzīšana no Afganistānas. Saskaņā ar Pakistānas miera institūta sniegto informāciju šis grupējums 2017.gadā bija atbildīgs par 70 teroristiskiem uzbrukumiem, 2016.gadā – par 106, kas lielākoties notika reģionos, kas atrodas Pakistānas federālās valdības kontrolē un *Khyber Pakhtunkhwa* reģionā. 2017.gadā šis grupējums sarīkoja 11 teroristu pašnāvnieku spridzināšanas aktus, īpaši aktīvs grupējums ir bijis *Nord–Wasiristan* reģionā tieši attiecībā pret drošības spēkiem. Grupējumam raksturīga ir improvizētu sprāgstvielu izmantošana, mērķtiecīga nonāvēšana un fiziski uzbrukumi. Arī citu militāru grupējumu mērķtiecīgi uzbrukumi galvenokārt reģistrēti provincēs: *Belutschistan, Khyber Pakhtunkhwa un Sindh*. Tāpat tiek ziņots, ka civilie iedzīvotāji ir pakļauti piecu veidu uzbrukumiem: teroristu uzbrukumi (militāru grupējumu, nacionālistisku nemiernieku uzbrukumi un reliģisku motīvu vadīti uzbrukumi), etnopolitiski konflikti, pārrobežu konflikti, uzbrukumi ar droniem un valdības spēku uzbrukumi nemiernieki. 2017.gadā notikuši 713 vardarbīgi starpgadījumi, kuros dzīvību zaudējuši 1611 cilvēku un 2212 tikuši ievainoti, no kuriem 657 bija civiliedzīvotāji, 683 – nemiernieki, 271 – drošības dienestu darbinieki (policisti, armijnieki). Dzīvību zaudējušo skaits 2017.gadā ir samazinājies par 15%, salīdzinot ar 2016.gadu. *Centre for Research and Security Studies* ir sniedzis informāciju, ka 2018.gada pirmajā pusgadā bojā ir gājuši 533 cilvēki un 488 ievainoti.

Lai arī EASO ziņojums par stāvokli Pakistānā norāda uz Pakistānas Taliban aktivitātēm galvenokārt trīs reģionos: *Belutschistan, Khyber Pakhtunkhwa un Sindh (https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf*), citi avoti norāda uz Pakistānas Taliban un Pakistānas armijas saistību un mērķi Kašmirā un Indijā izsākt Džihadu (*https://www.fluechtlingshilfe.ch/assets/herkunftslaender/mittlerer–osten–zentralasien/pakistan/180122–pak–lashkar–e–islam.pdf*). Tajā pašā laikā avoti ziņo arī par ļoti aktīviem, reizēm pat pārmērīgiem Pakistānas valdības centieniem apkarot teroristiskos grupējumus. ANO Augstais cilvēktiesību komisārs kritizē Pakistānu par pārāk plašu terorisma definīciju un citiem pretterorisma regulējuma aspektiem, kas atsevišķos gadījumos ir veicinājuši aizdomas par terorismu aizturēto personu cilvēktiesību pārkāpumus *(sk. Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights Report on the Situation of Human Rights in Kashmir: Developments in the Indian State of Jammu and Kashmir from June 2016 to April 2018, and General Human Rights Concerns in Azad Jammu and Kashmir and Gilgit–Baltistan. 14 June 2018 https://www.ohchr.org/Documents/Countries/IN/DevelopmentsInKashmirJune2016ToApril2018.pdf)*.

*Freedom House* ziņojumā norāda, ka korupcija, trūkstoša caurskatāmība visos valdības līmeņos, politikā un armijā ir liela Pakistānas problēma. Saskaņā ar tiesiskas valsts indeksa līmeni *World Justice Project* ietvaros Pakistāna ir 105 vietā no 113 valstīm. Tādās kategorijās kā tiesības uz dzīvību un drošību, taisnīgu tiesu, efektīvu izmeklēšanu, valsts atbildību par bezdarbību Pakistāna ir novērtēta ar vērtējumu „ļoti zemu".

Tāpat gandrīz katrā ziņojumā par stāvokli valstī tiek ziņots par pastāvīgiem, smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem, jo īpaši, kas attiecas uz cilvēku pazušanu, nāvessodu, bargajiem likumiem par pravieša Muhameda zaimošanu, militāro tiesu nepamatotu izmantošanu civilpersonu krimināltiesiskai sodīšanai; īpaši neaizsargātas Pakistānā ir sievietes, kā arī reliģisko un etnisko minoritāšu pārstāvji un cilvēktiesību aizstāvji (*https://www.bundestag.de/resource/blob/459006/0b3dd5feb45ec9c5e0dfea7cbb4919c8/wd–2–176–15–pdf–data.pdf; https://www.amnesty.de/jahresbericht/2018/asien–und–pazifik*).

Tiek ziņots par teroraktu iespējamību jebkurā laikā jebkurā vietā Pakistānā, kas tiek vērsti pret valsts iestādēm, reliģiskajām minoritātēm un iecienītām vietām – tirgiem, tirdzniecības centriem, sabiedrisko transportu, kā arī pret ārzemniekiem un ārvalstu restorāniem *(https://www.eda.admin.ch/eda/de/home/laender–reise–information/pakistan/reisehinweise–pakistan.html*), un ceļotājiem tiek ieteikts nedoties uz Kašmiras reģionu (*https://www.auswaertiges–amt.de/de/aussenpolitik/laender/pakistan–node/pakistansicherheit/204974*).

[19] Saskaņā ar EASO ziņojumu (*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf*) Kašmiras reģions sastāv no divām daļām *Azad Jammu* und *Kaschmir* (saukta arī par *Azad Kashmir*) un *Gilgit–Baltistan*. Abiem reģioniem ir daļēji autonoma pašpārvalde, tomēr Pakistānas valdībai Kašmirā ir tālejoša ietekme. *Azad Kashmir* daļā dzīvo 4,45 miljoni cilvēku, bet *Gilgit Baltistan* – 1,8–2 miljoni cilvēku.

Pakistānas un Indijas attiecības jau vairākus gadus ir saspringtas, un pārrobežu konflikti saasinājās 2017.gadā un 2018.gada pirmajā pusē. Tieši bruņoti pārrobežu uzbrukumi starp Pakistānu un Indiju tiek minēti kā galvenais šķērslis drošības situācijas uzlabošanai konkrētajā reģionā *(sk. EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security situation (October 2018) https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Pakistan_Security_situation_2018.pdf)*.

Izvērtējot drošības situāciju tieši Kašmiras un Džammu (*Jammu*) reģionā, tiesa konstatē, ka dažādas organizācijas ziņo par 2–3 teroristu uzbrukumiem 2017.gadā un vienu teroristu uzbrukumu 2018.gada pirmajā pusē *Azad Kashmir* galvaspilsētā, bet nav ziņu par nemiernieku uzbrukumiem *Gilgit Baltistan* 2017.gadā. Dažādi avoti ziņo atšķirīgu informāciju par šajos uzbrukumos par bojāgājušo skaitu: nav bojā gājis neviens cilvēks un ir bojā gājis 1 cilvēks un 10 ievainoti. Vienlaicīgi tiek ziņots par 131 pārrobežu konfliktu ar Indiju (galvenokārt apdzīvotās vietās *Bhimber, Kotli und Poonch*), kuros bojā gājuši 69 un ievainoti 245 cilvēki

(*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf*).

[20] Tiesa atzīst, ka iepriekš minētais liecina, ka situācija valstī nav vienkārša. Vienlaicīgi tiesa nekonstatē, ka šī brīža situācija Pakistānā un tās autonomajā provincē Kašmirā būtu klasificējama kā tāda, kurā norisinātos starptautiski vai iekšēji bruņoti konflikti, kā rezultātā būtu plaši izplatīta vardarbība, kas radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai. Lai arī tiek regulāri ziņots par biežiem starpgadījumiem, nav atzīstams, ka tiem būtu ilgstoši intensīvs raksturs, lai varētu runāt par pastāvīgu, iekšēju, bruņotu konfliktu. Kā norādīts Augsburgas Administratīvās tiesas spriedumā ( 01.08.2016– Au 3 K 16.30589) (*http://www.gesetze–bayern.de/(X(1)S(pq00o5k2ewpr4lo0edvugkow))/Content/Document/Y-300-Z-BECKRS-B-2016-N-50901?AspxAutoDetectCookieSupport=1*), atsaucoties uz Federālās Administratīvās tiesas spriedumu (*vgl. BVerwG, U.v. 24.6.2008 – 10 C 44/07 – juris*), šis jēdziens ir jāsaprot starptautisko tiesību nozīmē un prasa noteiktu kritēriju izpildi. Proti, šāds konflikts nepastāv, ja ir runa par iekšējiem nemieriem un saspīlējumu un atsevišķiem vardarbīgiem notikumiem. Arī starptautisko organizāciju ziņojumi (*https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Pakistan_SecuritySituation_October2018_DE.pdf*; *https://www.amnesty.de/informieren/aktuell/todesstrafen–statistik–2017–zahl–dokumentierter–hinrichtungen–truecklaeufig*, *https://www.amnesty.de/jahresbericht/2018/asien–und–pazifik)* nav norādījuši uz apstākli, ka šī brīža situācija Pakistānā un tās autonomajā provincē Kašmirā atbilst starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu situācijai saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas 2011/95/ES (2011.gada 13.decembris) "Par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu" 15.panta "c" punktu.

[21] Tālāk tiesa izvērtēs, vai patvēruma meklētājam Pakistānā draud spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

Pieteicējs iestādei un tiesai ir norādījis, ka no savas mītnes zemes ir devies projām, jo viņa dzīvībai ir draudējušas vērā ņemamas briesmas no bruņotā grupējuma *Tehrik–e Taliban*.

Kā jau tiesa iepriekš konstatēja, *Tehrik–e Taliban* ir aktīvs Pakistānā un valdības spēki nav neitralizējuši šo militāro grupējumu. Lai arī tā aktivitāte galvenokārt tiek minēta tādās provincēs kā *Belutschistan, Khyber Pakhtunkhwa un Sindh*, nevar izslēgt, ka arī Kašmirā šis grupējums varētu veikt zināmas aktivitātes. Līdz ar to ir ticams pieteicēja apgalvojums, ka vispārīgi šāds apdraudējums varētu pastāvēt.

Vienlaicīgi, izvērtējot pieteicēja paskaidrojumus iestādei un tiesai, tiesa konstatē nesakritības, kas liek apšaubīt, ka tieši *Tehrik–e Taliban* ir izteicis draudus un uzbrucis pieteicējam.

[21.1] 2018.gada 15.augusta personiskajā intervijā (*lietas 45.–47.lapa*) pieteicējs norāda, ka 2013.gadā nopircis lielu zemes gabalu 300 000 – 400 000 *euro* apmērā, daļas piederējušas iepriekš tēvam, māsai, brālim. Ceļa vidū starp veikaliem 30 gadus bijušas kapenes (memoriāls), kurp cilvēki nākuši lūgties. Kad 2013.gadā pieteicējs tur uzbūvēja veikalus, atgriezās cilvēki no Afganistānas un sāka nākt uz memoriālu un teikt, ka te nedrīkst būvēt veikalus, jo īpašums ir svēts. Šie cilvēki saprata, ka ar šo īpašumu var pelnīt, un uzsāka konfliktu ar pieteicēju. Šie cilvēki ir no Kašmiras un ir saistīti ar Taliban, kurš kontrolē Barnalas pilsētu. Pieteicējs līdz 2015.gadam sūdzējās policijā 15 reizes, taču policija nevarēja palīdzēt. Lai izbeigtu konfliktu, pieteicējs piedāvājis naudu, taču tas nav līdzējis. 2017.gadā tika izteikti draudi pieteicēja dzīvībai, bet tā paša gada 6. vai 7.septembrī pieteicējam uzbruka ar nazi, kā rezultātā pieteicējs ieguva trīs durtas brūces.

[21.2] Savukārt tiesas sēdē (*sk. tiesas sēdes protokolu, lietas 146.–155.lapa*) pieteicējs paskaidroja, ka zemi, uz kuras uzcelts tirdzniecības centrs, viņam uzdāvinājis tēvs. Tirdzniecības centru pieteicējs uzcēlis 2016.gada vidū, tad arī sākušās problēmas. Laika periodā no 2016.gada beigām un 2017.gada sākuma līdz 2017.gada septembrim pieteicējam uzbruka trīs reizes: vienu reizi pie pieteicēja pienākuši 5–6 cilvēki un pieteicējs bēdzis prom, otro reizi pieteicējs ticis piekauts savā birojā un viņam atņēmuši atslēgas, trešo reizi trīs cilvēki pieteicējam uzbrukuši un viņš sadurts ar nazi. Par pirmajiem uzbrukumiem pieteicējs vērsies policijā. Uz tiesas jautājumu, pēc kādām pazīmēm pieteicējs noteicis, ka uzbrucēji ir bijuši no *Tehrik–e Taliban*, pieteicējs atbildēja, ka viņam ir aizdomas, ka uzbrucēji ir saistīti ar *Tehrik–e Taliban*, jo svētvieta piederot viņiem un ļaudis tirdzniecības centra celšanas laikā teikuši, lai nejaucot nost sienas, jo tās piederot *Tehrik–e Taliban.* Savukārt uz tiesas jautājumu, kādas prasības izvirzījis *Tehrik–e Taliban* , pieteicējs atbildēja, ka uzbrucēji uzskatot, ka, nojaucot sienas, pieteicējs ir apkaunojis šo vietu, uzbrucēju acīs viņš esot uzskatāms par sitamu un esot pelnījis nāvi. Tāpat pieteicējs paskaidroja, ka uzbrucēji nav bijuši vietējie.

[21.3] Tātad ir konstatējams, ka pieteicēja stāstījums nav saskanīgs par to, vai nekustamo īpašumu nopirka par 300 000 – 400 000 *euro* vai to uzdāvināja tēvs, par gadu, kad uzsāka celtniecību: 2013. vai 2016.gadā. Tāpat pretrunīgs ir skaidrojums par to, ar kādu mērķi uzbrucēji vērsās pie pieteicēja: paskaidrojumos iestādei pieteicējs paskaidroja, ka šie cilvēki saprata, ka ar šo īpašumu var pelnīt, un uzsāka konfliktu ar pieteicēju, bet tiesas sēdē paskaidroja, ka, nojaucot sienas, pieteicējs ir apkaunojis šo vietu, uzbrucēju acīs viņš esot uzskatāms par sitamu un esot pelnījis nāvi. Tātad vienā gadījumā mantkārīgi, bet otrā – reliģiozi uzbrukuma iemesli. Atšķiras arī tas, vai uzbrucēji bija vietējie: paskaidrojumā iestādei pieteicējs norāda, ka tie bija cilvēki no Kašmiras, bet tiesā – nebija vietējie. Savukārt patvēruma meklētāja sākotnējā aptaujas anketā pieteicējs ir vien norādījis, ka patvērumu lūdz dzīvības draudu dēļ Pakistānā, kas radušies konflikta par nekustamajiem īpašumiem sakarā ar *Bhimber* pilsētas organizētās noziedzības grupējumu (*lietas 64.lapa*), bet 2018.gada 6.jūlija iesniegumā draudu avots nav konkretizēts (*lietas 55.lapas otra puse*).

No iepriekš minētā tiesa secina, ka pieteicējs nav konsekvents savos paskaidrojumos. Ir maz ticams, ka, ja pieteicējs par 300 000 – 400 000 *euro* būtu iegādājies nekustamo īpašumu, tad viņš šo faktu būtu aizmirsis, kā arī tirdzniecības centra uzbūvēšanas gadu. Ņemot vērā, ka *Tehrik–e Taliban* ir nopietns militārs grupējums, kas ir veicis neskaitāmus teroraktus, kuri ir prasījuši daudzu cilvēku dzīvības, tiesa atzīst, ja patiešām pieteicējam būtu draudējis un uzbrucis *Tehrik–e Taliban,* tad pieteicējs šo apstākli būtu minējis jau pirmajā iesniegumā, lūdzot patvērumu. Turklāt kritiski ir vērtējams apstāklis, ka, lai arī *Tehrik–e Taliban* ir vēlējies nogalināt pieteicēju, šo grupējumu neinteresē pieteicēja ģimene, kas turpina dzīvot Kašmiras reģionā Barnalas pilsētā, un jo īpaši brālis, kurš joprojām apsaimnieko tirdzniecības centru, kurā atrodas svētvieta.

Tāpat kritiski ir vērtējams apstāklis, ka vietējā reliģiskā musulmaņu kopiena (saskaņā ar pieteicēja stāstīto Barnalā pārsvarā dzīvo šiīti, sunnīti, bati un gudžāri) ļāva pieteicējam uzcelt tirdzniecības centru pie vismaz 30 gadus vecas svētvietas, kas turklāt piederot *Tehrik–e Taliban,* un nojaukt sienas ap šīm svētvietām, neiejaucoties jau paša celtniecības procesa sākumā, bet vēlāk neignorēja un neizdemolēja uzceltu tirdzniecības centru, kas uzcelts ar necieņu (nojaucot sienas) pret svētvietu.

[21.4] Lai arī lietā pieteicējs, lai apstiprinātu sava stāstījuma patiesumu, ir iesniedzis policijas ziņojumu par to, ka ir sadurta persona, no ziņojuma izriet, ka sadurts ir */pers. D/* (pieteicēja vārds ir */pers. A/*) */pers. E/* dēls (pieteicēja tēva vārds ir */pers. F/*) (*lietas 61.lapas otra puse un 145.lapa*) un nevis 2017.gada 2.septembrī, bet gan 2017.gada 3.jūlijā (*lietas 23.lapa*). Līdz ar to šis ziņojums neattiecas uz pieteicēju. Tāpat lietā ir iesniegts dokuments no slimnīcas par to, ka /datums/ */pers. F/* dēls no Barnalas apriņķa *Bhimber* rajona ieradās slimnīcā ar atvērtu brūci vēdera dobumā ar nazi (*lietas 22.lapas otra puse*). Ņemot vērā informāciju, ka kritiski ir vērtējama *Tehrik–e Taliban* interese par pieteicēju, nav pamata uzskatīt, ka šo savainojumu pieteicējs guvis no *Tehrik–e Taliban*.

Tāpat tiesa konstatē pretrunas pieteicēja iesniegtajos dokumentos, kas attiecas uz pieteicēja identitāti. Proti, pasē un autovadītāja apliecībā pieteicēja dzimšanas datums ir norādīts 1983.gada 20.maijs (*lietas 139. –141.lapa*), bet policijas un pašvaldības izsniegtajos dokumentos un dzimšanas apliecībā (*lietas 143.-145.lapa*) norādīts 1983.gada 5.septembris. Šis apstāklis rada papildus šaubas par pieteicējas sniegtās informācijas ticamību kopumā.

[21.5] To, ka pieteicēja bailes no *Tehrik–e Taliban* nav pamatotas, tiesas ieskatā, apstiprina arī tas, ka pieteicējs, lai arī šu laika periodu, bet tomēr uzturējās Ukrainā, Maskavā un Kaļiņingradā, uz kurieni devās noskatīties spēli Pasaules čempionātā futbolā (*lietas 150.lapa*). Nevienā no šīm vietām pieteicējs neprasīja patvērumu. Tiesas ieskatā, ja persona patiešām baidās no vajāšanas, viņa lūgs starptautisko aizsardzību uzreiz, tiklīdz būs atstājusi valsti, no kuras bēg. Pieteicējs pēc Pakistānas atstāšanas devās uz Azerbaidžānu, tad Kataru, Maskavu, Kaļiņingradu, Rīgu, Ukrainu, Maskavu (caur Rīgu). Tātad pieteicējs ārpus Pakistānas bija uzturējies gandrīz veselu gadu, taču nelūdza starptautisko aizsardzību (*lietas 149.-150.lapa*). Tas liek izdarīt secinājumu, ka patvērums Latvijā tika lūgts nevis vajāšanas draudu dēļ vai tāpēc, ka Pakistānā pieteicējs varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam, bet gan visticamāk tāpēc, ka vēlējās dzīvot Eiropā.

[21.6] Tiesa, izvērtējusi lietas apstākļus un publiski pieejamo informāciju par situāciju Pakistānā to savstarpējā kopsakarībā, atzīst, ka pieteicēja sniegtie paskaidrojumi attiecībā par iespējamiem smaga kaitējuma draudiem no *Tehrik–e Taliban* puses ir vērtējami kritiski.

[21.7] Vienlaicīgi tiesa neizslēdz iespēju, ka pieteicējs varētu saskarties ar sākotnējām grūtībām atrast darbu un nodrošināt sev iztiku pēc atgriešanās Pakistānā. Taču, ņemot vērā to, ka pieteicējs ir vesels cilvēks darbaspējīgā vecumā, kas Pakistānā ir dzimis un uzaudzis, kā arī gājis skolā, tātad pārzina vietējās tradīcijas un arī vietējās valodas un svešvalodas, kuram pirms izceļošanas piederēja savs uzņēmums un joprojām pieder nekustamais īpašums, kā arī 25 000 – 30 000 *euro* (*lietas 152.lapas otra puse*), tiesa nesaskata apstākļus, kas pieteicējam liegtu nodrošināt sev eksistenci. Turklāt tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja, ka Barnalas pilsētā Kašmiras reģionā joprojām dzīvo vecāki un brālis. Tas nozīmē, ka pieteicējam dzimtenē dzīvo radinieki, kas var sniegt nepieciešamo atbalstu. Līdz ar to pieteicējam nav objektīvu šķēršļu atgriezties uz dzīvi Pakistānā, tur atrast darbu un sevi nodrošināt.

[22] Līdz ar to tiesa secina, ka nav pamatots un ir noraidāms pieteicēja pieteikums arī daļā par alternatīvā statusa piešķiršanu.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246.–251.pantu un Patvēruma likuma 49.panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda**

**noraidīt pilnībā** /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ *(/pers. A/)* tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.
Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese D. Ābele